

УДК 343.13

DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2026.94.3.39>

ОЗНАЙОМЛЕННЯ З МАТЕРІАЛАМИ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ, ЩО МІСТЯТЬ ВІДОМОСТІ ПРО ПРИВАТНЕ ЖИТТЯ: БАЛАНС МІЖ ПРАВОМ НА ЗАХИСТ ТА ПРАВОМ НА ПРИВАТНІСТЬ

Кравчук І.І.,

аспірант кафедри кримінального процесу

Національної академії внутрішніх справ,

керівник підрозділу детективів

Національного антикорупційного бюро України

ORCID: 0009-0002-7697-7777

e-mail: ivan.kravchukphd@gmail.com

Кравчук І.І. Ознайомлення з матеріалами досудового розслідування, що містять відомості про приватне життя: баланс між правом на захист та правом на приватність.

Статтю присвячено комплексному дослідженню проблеми забезпечення балансу між правом сторони захисту на ознайомлення з матеріалами досудового розслідування та правом особи на повагу до приватного життя у сучасних умовах кримінального провадження. Проаналізовано положення Конституції України, норми кримінального процесуального законодавства, зокрема ст. 290 КПК України, а також інші взаємопов'язані норми, що регламентують отримання, використання та захист інформації приватного характеру.

У роботі узагальнено наукові підходи до визначення меж доступу сторони захисту до матеріалів, які містять відомості про особисте і сімейне життя особи, та встановлено, що чинна доктрина не виробила єдиного підходу до вирішення цієї проблеми. Окрему увагу приділено аналізу практики Верховного Суду та Європейського суду з прав людини, яка підтверджує, що право на доступ до матеріалів кримінального провадження не є абсолютним і може підлягати обмеженням за умови дотримання принципу пропорційності, забезпечення належних процесуальних гарантій та здійснення ефективного судового контролю.

Обґрунтовано, що чинна модель відкриття матеріалів досудового розслідування має імперативний характер і не передбачає належних механізмів диференціації доступу до інформації, внаслідок чого створюються ризики необґрунтованого поширення відомостей приватного характеру, які не мають доказового значення. Особливої гостроти ця проблема набуває у провадженнях із кількома підозрюваними, де така інформація може використовуватися поза межами процесуальної мети.

На підставі аналізу законодавства, доктринальних джерел та судової практики запропоновано алгоритм диференційованого доступу до матеріалів досудового розслідування, який передбачає надання особі повного доступу до інформації, що стосується її приватного життя, із одночасним обмеженням доступу інших учасників до відомостей, які не мають доказового значення. Запропонований підхід спрямований на забезпечення належного балансу між правом на захист і правом на приватність без порушення вимог кримінального процесуального законодавства. Запропонований підхід також враховує сучасні виклики цифровізації кримінального провадження.

Ключові слова: відкриття матеріалів, стаття 290 КПК України, приватне життя, право на захист, право на приватність.

Kravchuk I.I. Access to pre-trial investigation materials containing information on private life: balancing the right to defence and the right to privacy.

The article is devoted to a comprehensive study of the problem of ensuring a balance between the right of the defence to access the materials of the pre-trial investigation and the individual's right to respect for private life in the contemporary context of criminal proceedings. The provisions of the Constitution of Ukraine and the norms of criminal procedure legislation, in particular Article 290 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, as well as other interrelated legal norms governing the collection, use and protection of private information, are analysed.

The paper systematises scholarly approaches to determining the limits of the defence's access to materials containing information about an individual's personal and family life and establishes that the

existing doctrine has not developed a unified approach to resolving this issue. Particular attention is paid to the case law of the Supreme Court and the European Court of Human Rights, which confirms that the right of access to criminal case materials is not absolute and may be subject to limitations, provided that the principle of proportionality is observed, adequate procedural safeguards are ensured, and effective judicial oversight is exercised.

It is substantiated that the current model of disclosure of pre-trial investigation materials is of an imperative nature and does not provide for adequate mechanisms of differentiated access to information, resulting in risks of unjustified dissemination of private information that has no evidentiary value. This problem becomes particularly acute in proceedings involving multiple suspects, where such information may be used beyond legitimate procedural purposes.

On the basis of an analysis of legislation, doctrinal sources and judicial practice, the article proposes an algorithm of differentiated access to pre-trial investigation materials, which provides for granting a person full access to information relating to his or her private life, while simultaneously restricting access of other participants to information that has no evidentiary value. The proposed approach is aimed at ensuring an appropriate balance between the right to defence and the right to privacy without violating the requirements of criminal procedural law. The proposed approach also takes into account the contemporary challenges of the digitalisation of criminal proceedings.

Key words: disclosure of materials, Article 290 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, private life, right to defence, right to privacy.

Постановка проблеми. Кримінальне процесуальне законодавство України, зокрема ст. 290 КПК України, передбачає обов'язок повного відкриття матеріалів досудового розслідування сторони захисту. [1] Водночас у таких матеріалах часто містяться відомості про приватне (особисте і сімейне) життя особи, які не мають доказового значення, але підлягають розкриттю. Це зумовлює колізію між правом на захист і правом на повагу до приватного життя, що свідчить про відсутність належного процесуального механізму їх узгодження та актуалізує необхідність його вдосконалення.

Метою статті є визначення проблемних аспектів відкриття матеріалів досудового розслідування, що містять відомості про приватне життя, та розробка підходів до забезпечення балансу між правом на захист і правом на повагу до приватності.

Стан опрацювання проблематики. Питання ознайомлення сторін кримінального провадження з матеріалами досудового розслідування досліджувалися у працях багатьох вітчизняних науковців, зокрема Ю.О. Ваколюк, І.В. Гловюк, Ю.В. Жовтана, Ю.П. Аленіна, І.В. Басистої, А.В. Васильєва та інших. У їх роботах розкриваються загальні засади відкриття матеріалів, процесуальний порядок реалізації ст. 290 КПК України, а також окремі проблеми судової практики та допустимості доказів.

Разом із тим питання ознайомлення з матеріалами кримінального провадження, які містять відомості про приватне життя особи, у доктрині кримінального процесу не отримало належного та комплексного висвітлення. Наявні наукові розробки лише фрагментарно торкаються проблем обмеження доступу до конфіденційної інформації та забезпечення балансу між правом на ознайомлення і правом на повагу до приватного життя, що зумовлює актуальність подальших досліджень у цьому напрямі.

Вклад основного матеріалу. Однією із засад кримінального провадження є обов'язок сторони обвинувачення здійснювати всебічне, повне та неупереджене дослідження обставин кримінального провадження, виявляючи як обставини, що викривають особу, так і ті, що її виправдовують, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують покарання, і надавати їм належну правову оцінку (ст. 9 КПК України). [1]

Частина 2 ст. 290 КПК України встановлює обов'язок прокурора, визнавши зібрані докази достатніми для завершення досудового розслідування, надати стороні захисту доступ до всіх матеріалів досудового розслідування, що перебувають у його розпорядженні, у тому числі до тих, що можуть бути використані для доведення невинуватості або меншого ступеня винуватості обвинуваченого чи сприяти пом'якшенню покарання. Таким чином, законодавець закріплює імперативний підхід до відкриття матеріалів без їх вибіркового обмеження.

Водночас зазначений обов'язок повного відкриття матеріалів вступає у певну колізію з конституційними гарантіями недоторканності приватного життя. Конституція України встановлює

загальну заборону втручання у приватне та сімейне життя особи, допускаючи такі дії лише у випадках, передбачених законом (ст. 32 Конституції України).[2]

У розвиток наведених конституційних положень кримінальне процесуальне законодавство України здійснює їх подальшу конкретизацію, формуючи систему гарантій невтручання у приватне життя особи в межах кримінального провадження. Зокрема, відповідно до ст. 15 КПК України встановлено імперативну заборону збирання, зберігання, використання та поширення інформації про приватне (особисте і сімейне) життя особи без її згоди, за винятком випадків, прямо передбачених цим Кодексом. При цьому така інформація може використовуватися виключно з метою виконання завдань кримінального провадження, а особи, яким надано доступ до неї, зобов'язані забезпечити її нерозголошення. [1]

Крім того, інші засади кримінального провадження також спрямовані на охорону приватного життя особи. Так, відповідно до ст. 14 КПК України гарантується таємниця спілкування, а втручання у неї допускається лише на підставі судового рішення у випадках, визначених законом, та за умови неможливості досягнення мети кримінального провадження іншим способом. Інформація, отримана внаслідок такого втручання, може використовуватися виключно для вирішення завдань кримінального провадження. [1]

Таким чином, кримінальне процесуальне законодавство України встановлює систему взаємопов'язаних гарантій, спрямованих на обмеження втручання у приватне життя особи та визначення чітких меж використання відповідних відомостей. Водночас поряд із загальними положеннями КПК України містить і спеціальні норми, спрямовані на захист від розголошення відомостей приватного характеру.

Найбільш інтенсивне втручання у приватне (особисте і сімейне) життя особи відбувається під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій (далі НСРД). Відповідно до ст. 258 КПК України до таких дій належать, зокрема, аудіо- та відеоконтроль особи, арешт, огляд і виїмка кореспонденції, зняття інформації з електронних комунікаційних мереж та інформаційних систем.

Втручання у приватну сферу можливе також під час проведення інших процесуальних дій, зокрема обшуку, у ході якого можуть вилучатися носії інформації, що містять відомості особистого характеру, а також тимчасового доступу до речей і документів. Зокрема, відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 162 КПК України до охоронюваної законом таємниці віднесено особисте листування та інші записи особистого характеру. [1]

Проблема забезпечення балансу між правом на доступ до матеріалів та захистом приватного життя особливо загострюється у контексті застосування положень ст. 255 КПК України.

Відповідно до ч. 1 ст. 255 КПК України прокурор зобов'язаний прийняти рішення про знищення матеріалів НСРД, якщо вони не плануються для використання у кримінальному провадженні. При цьому ч. 2 цієї статті забороняє ознайомлення учасників кримінального провадження з такими матеріалами. [1]

У контексті зазначених гарантій особливої уваги потребує питання поводження з інформацією приватного характеру, отриманою під час проведення НСРД. На стадії досудового розслідування законодавство передбачає певні механізми, спрямовані на недопущення поширення відомостей, які не мають доказового значення.

Водночас у науковій доктрині відсутня єдність щодо оцінки такого підходу. Зокрема, Ю.В. Жовтан вважає, що прокурор не може на власний розсуд визначати отримані результати НСРД такими, що підлягають негайному знищенню, без повідомлення сторони захисту про їх наявність. При цьому автор пропонує, щоб підозрюваний та його захисник були повідомлені про наявність усіх матеріалів НСРД, проведених у кримінальному провадженні, а у разі виявлення стороною захисту відомостей, що мають значення для доведення невинуватості або меншого ступеня винуватості підозрюваного (обвинуваченого) чи можуть сприяти пом'якшенню покарання, їй було надано право звернутися з клопотанням про долучення таких матеріалів до кримінального провадження. [3]

Натомість Ю.О. Ваколук заперечує доцільність такого підходу, вказуючи, що матеріали, які не містять доказового значення, не підлягають розсекреченню, а їх відкриття стороні захисту фактично унеможливує подальше застосування механізму їх знищення. Крім того, надання таких матеріалів означатиме їх обов'язкове включення до матеріалів кримінального провадження та подальше відкриття відповідно до ст. 290 КПК України, що суперечить самій ідеї їх процесуальної «фільтрації». [4, с.104]

Подібні застереження висловлює І.В. Гловюк, яка наголошує на ризиках суб'єктивного підходу прокурора до оцінки значущості інформації, що може призвести до знищення матеріалів, які містять відомості на користь сторони захисту. [5, с.28] У зв'язку з цим І.В. Гловюк та Т.Ю. Марченко пропонують забезпечити збереження таких матеріалів щонайменше до завершення кримінального провадження та розширити повноваження слідчого судді щодо контролю за питаннями їх відкриття. [6, с.55]

Отже, чинне правове регулювання створює потенційний ризик втрати доказової інформації на користь сторони захисту, що зумовлює необхідність пошуку більш збалансованих процесуальних механізмів, які б одночасно забезпечували як охорону приватного життя, так і реалізацію права на захист.

Аналіз судової практики та доктринальних підходів свідчить, що на практиці сторона захисту, як правило, наполягає на наданні доступу до всього масиву матеріалів досудового розслідування. Зокрема, Ю.В. Жовкан обґрунтовує необхідність відкриття всіх матеріалів стороні захисту. [3] Судова практика також демонструє тенденцію до підтримки таких вимог.

Так, у справі № 607/20877/19 сторона захисту стверджувала, що невідкриті матеріали НСРД можуть містити відомості про провокацію злочину. Верховний Суд скасував рішення судів попередніх інстанцій, зазначивши, що ними не досліджено істотні доводи, які мають значення для встановлення наявності або відсутності провокації. [7]

У справі № 991/722/21 стороні захисту було відмовлено в доступі до матеріалів, що перебували у розпорядженні НАБУ та СБУ, з мотивів наявності іншого досудового розслідування. Водночас ККС ВС наголосив, що питання доступу до таких матеріалів не може вирішуватися виключно стороною обвинувачення, оскільки саме суд має забезпечити баланс між інтересами правосуддя та необхідністю нерозголошення даних незавершеного розслідування. Суд також визнав релевантність відповідної інформації у контексті перевірки доводів про провокацію та відхилив посилення на державну таємницю через відсутність підтвердження такого статусу. [8]

Наведені приклади свідчать, що вимоги сторони захисту щодо відкриття матеріалів НСРД нерідко є обґрунтованими, зокрема у випадках, коли існує ймовірність наявності у них відомостей, що мають значення для захисту.

Разом із тим законодавство передбачає окремі механізми запобігання розголошенню відомостей приватного характеру. Так, відповідно до ч. 2 ст. 254 КПК України у разі, якщо протоколи НСРД містять інформацію про приватне (особисте чи сімейне) життя інших осіб, учасники кримінального провадження, які отримують доступ до таких матеріалів, попереджаються про кримінальну відповідальність за їх розголошення. Однак цей механізм має обмежений превентивний ефект і не вирішує проблеми доступу до надлишкової інформації.

Щодо інформації, отриманої під час проведення слідчих дій (обшуку, тимчасового доступу до речей і документів), спеціальних норм, які б дозволяли обмежити доступ до відомостей приватного характеру, закон не містить. Водночас ч. 3 ст. 290 КПК України передбачає, що доступ до матеріалів надається у разі, якщо прокурор має намір використати відповідні відомості як докази у суді. Це фактично дозволяє не відкривати інформацію, яка не планується до використання як доказ.

Таким чином, прагнення сторони захисту отримати доступ до повного обсягу матеріалів досудового розслідування зумовлене як необхідністю пошуку доказів на користь підозрюваного (обвинуваченого), так і особливостями процесуальної тактики.

Особливої складності проблема набуває у кримінальних провадженнях із кількома підозрюваними, інтереси яких можуть суперечити один одному. У таких випадках відкриття повного обсягу матеріалів, що містять відомості приватного характеру (зокрема дані з мобільних пристроїв про сімейні, інтимні чи інші аспекти життя), створює ризики їх використання не з процесуальною метою, у тому числі для тиску або шантажу.

Отже, існуюча модель відкриття матеріалів досудового розслідування не забезпечує належного балансу між правом на захист і правом на повагу до приватного життя, що обумовлює необхідність удосконалення відповідних процесуальних механізмів.

Разом із тим, як свідчить практика, відомості приватного характеру, які не мають доказового значення, сторона обвинувачення, як правило, не намагається обмежити у доступі, зокрема з огляду на ризик процесуальних спорів із стороною захисту щодо повноти відкриття матеріалів. У результаті така інформація, не маючи доказової цінності, фактично не підлягає належному захисту та стає доступною широкому колу учасників кримінального провадження.

У таких умовах відомості про особисте життя окремих підозрюваних (обвинувачених), які не пов'язані з предметом доказування і не мають значення для кримінального провадження, можуть ставати відомими іншим учасникам процесу та їх захисникам. Це створює додаткові ризики їх використання поза межами процесуальних цілей.

На наш погляд, такі відомості можуть і повинні підлягати обмеженню у доступі з урахуванням конституційних гарантій захисту приватного життя (ст. 32 Конституції України) та відповідних засад кримінального провадження (ст.ст. 14, 15 КПК України). При цьому доцільним є обмеження доступу до такої інформації саме для тих учасників кримінального провадження, яких вона безпосередньо не стосується.

В обґрунтування зазначеного підходу може бути використана практика Європейського суду з прав людини. Зокрема, у справі *Rowe and Davis v. the United Kingdom* Суд наголосив, що право сторони захисту на доступ до матеріалів кримінального провадження є складовою гарантій справедливого судового розгляду (ст. 6 Конвенції), однак воно не є абсолютним. Суд підкреслив, що у кримінальному провадженні можуть існувати конкуруючі інтереси, які виправдовують обмеження розкриття певної інформації, за умови забезпечення належних процесуальних гарантій та судового контролю.[9]

Подібні підходи відображені і в інших рішеннях ЄСПЛ. Так, у справі *Natunen v. Finland* Суд зазначив, що у кримінальному провадженні необхідно забезпечувати баланс між правами обвинуваченого та іншими інтересами, такими як національна безпека, захист свідків або збереження конфіденційних методів розслідування. [10]

Водночас положення КПК України також свідчать про існування механізмів процесуального відбору інформації. Зокрема, відповідно до ч. 1 ст. 266 КПК України під час дослідження інформації, отриманої із застосуванням технічних засобів, у протоколі відображаються лише ті відомості, які мають значення для кримінального провадження. [1] У разі відсутності такої інформації складається відповідний протокол про відсутність відомостей, що мають значення для досудового розслідування.

Аналогічний підхід простежується і під час огляду електронних носіїв інформації (мобільних телефонів, комп'ютерної техніки). У відповідному протоколі фіксуються лише ті відомості, які мають значення для кримінального провадження, тоді як інша інформація, що не має доказового значення, процесуально не відображається.

Відповідно до ч. 4 ст. 99 КПК України «копії інформації, у тому числі комп'ютерних даних, що містяться в інформаційних (автоматизованих) системах, електронних комунікаційних системах, інформаційно-комунікаційних системах, комп'ютерних системах та їх невід'ємних частинах, виготовлені слідчим або прокурором із залученням спеціаліста, визнаються судом як оригінал документа (прирівнюються до дубліката)». [1] При цьому ст. 168 КПК України орієнтує на мінімізацію втручання у права особи, передбачаючи переважно не вилучення мобільних терміналів, а копіювання інформації з них із використанням спеціальних технічних засобів із залученням спеціаліста. [1]

На практиці копіювання інформації з електронних носіїв здійснюється із застосуванням спеціалізованих програмно-технічних комплексів, які забезпечують створення повного цифрового образу носія [11, с.70–71]. У результаті формується кілька рівнів інформації: первинний носій, його повний цифровий образ, а також окремий масив (звіт), що містить відібрані відомості, які мають доказове значення.

Такий звіт використовується переважно для цілей доказування, однак на стадії відкриття матеріалів досудового розслідування стороні захисту, як правило, надається доступ до всього обсягу інформації – як до звіту, так і до повного образу носія, незалежно від чутливості відомостей, що в ньому містяться.

У зв'язку з цим доцільним є запровадження більш збалансованого підходу до відкриття таких матеріалів, який би одночасно забезпечував реалізацію права на захист та належний рівень охорони приватного життя.

З огляду на викладене пропонується наступний алгоритм дій під час повідомлення підозрюваного про завершення досудового розслідування:

Доводити до відома підозрюваного наявність у матеріалах кримінального провадження відомостей, що стосуються його приватного (особистого і сімейного) життя, які охороняються ст. 32 Конституції України та ст.ст. 14–15 КПК України, та повідомляти про можливість ознайомлення з ними відповідно до ч. 3 ст. 290 КПК України.

Зазначати, що відомості, які мають доказове значення та плануються до використання у суді, вже відображені у відповідних протоколах згідно з вимогами ст. 266 КПК України.

Роз'яснювати, що відповідно до ч. 2 ст. 255 КПК України забороняється використання матеріалів НСРД для цілей, не пов'язаних із кримінальним провадженням, а також їх розголошення. У зв'язку з цим матеріали, що містять відомості приватного характеру, надаються лише підозрюваному. У разі якщо підозрюваний вважає, що такі матеріали можуть бути використані для доведення його невинуватості, вони можуть бути відкриті іншим учасникам кримінального провадження за його ініціативою.

Запропонований підхід дозволяє забезпечити баланс між правом на захист і правом на повагу до приватного життя. З одного боку, підозрюваний отримує доступ до всієї інформації, що стосується його особисто, з іншого – обмежується безпідставне поширення відомостей приватного характеру серед інших учасників кримінального провадження.

При цьому сторона обвинувачення не наражається на ризик порушення вимог ст. 290 КПК України щодо відкриття матеріалів, оскільки відомості, які не мають доказового значення, не розглядаються як докази і не підлягають обов'язковому відкриттю.

Висновки. Чинна модель та практика відкриття матеріалів досудового розслідування (ст. 290 КПК України), забезпечуючи реалізацію права на захист, водночас породжують ризики порушення права на приватне життя у зв'язку з розкриттям відомостей, що його стосуються.

Доктрина та судова практика свідчать про відсутність єдиного підходу до вирішення цієї проблеми і недостатність наявних процесуальних гарантій для забезпечення належного балансу інтересів.

Запропонований у статті алгоритм дозволяє досягти такого балансу шляхом диференційованого доступу до матеріалів: надання повного доступу особі до інформації, що стосується її приватного життя, із одночасним обмеженням доступу інших учасників до відомостей, які не мають доказового значення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2070> (дата звернення: 22.03.2026).
2. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254 к/96 ВР. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/main/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 22.03.2026).
3. Жовтан Ю.В. Проблеми доступу сторони захисту до матеріалів досудового розслідування за ст. 255 КПК України. URL: <https://pravo.ua/problemy-dostupu-storony-zakhystu-do-materialiv-dosudovoho-rozsliduvannia-za-st-255-kpk-ukrainy/> (дата звернення: 22.03.2026).
4. Ваколук Ю.О. Відкриття матеріалів іншій стороні в кримінальному процесі України: дис. ... д-ра філос.: 081 Право. Острог, 2025. 270 с.
5. Гловюк І.В. Проблемні питання застосування положень статті 255 КПК України у контексті практики ЄСПЛ. Протидія організованій злочинній діяльності: матеріали всеукраїнської наук.-практ. інтернет-конф. м. Одеса, 30 бер. 2018 р. Одеса: видавець Букаєв Вадим Вікторович, 2018. С. 27-31.
6. Гловюк І.В., Марченко Т.Ю. Проблеми доступу сторони захисту до результатів негласних слідчих (розшукових) дій. *Право України*. 2018. № 8. С. 48-59. URL: https://www.pravoua.com.ua/storage/files/magazines/files/article-pravo_2018_8_s3.pdf.
7. Постанова колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 17.05.2023 у справі № 607/20877/19 (провадження № 51-1403км23). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111036691> (дата звернення: 22.03.2026).
8. Постанова Першої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 21.11.2023 у справі № 991/722/21 (провадження № 51-1164км21) URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115409309> (дата звернення: 20.03.2026).
9. Case of Rowe and Davis v. the United Kingdom (Application no. 28901/95): Judgment of the European Court of Human Rights, 16 February 2000 URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-58496> (дата звернення: 22.03.2026).
10. Case of Natunen v. Finland (Application no. 21022/04): Judgment of the European Court of Human Rights, 31 March 2009 URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-91932> (дата звернення: 22.03.2026).

11. Кобець М.В. Апаратно-програмний комплекс «Cellebrite UFED» як засіб отримання інформації з мобільних терміналів. Актуальні питання та перспективи використання оперативно-розшукових засобів у розкритті злочинів в умовах воєнного стану. 2023. С. 70–77. URL: <https://elar.navs.edu.ua/handle/123456789/23951> (дата звернення: 22.03.2026).

Дата першого надходження рукопису до видання: 22.03.2026
Дата прийняття до друку рукопису після рецензування: 23.04.2026
Дата публікації: 10.05.2026

© Кравчук І.І., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0